

Vrijdag 21 juni 2003 (de langste dag van dat jaar) sterft Hermien van der Weide in een ziekenhuis in Enschede. Ze wordt 59 jaar.

Haar ex-man Gert Timmermans mag niet op de begrafenis komen. 'Daar heeft ie het naar gemaakt' zeggen zijn dochters in de Twentse Tubantia. Gert komt ook aan het woord in dat artikel in Tubantia. Hij zegt: 'Ik heb blijkbaar geen recht op verdriet!'

Natuurlijk wel Gert. Laat het maar zien, laat je krokodillentranen maar rollen!

Ik heb Hermien goed gekend. We komen uit De Krim, een dorp in de buurt van Coevorden. We zitten daar op dezelfde school en in dezelfde klas. In de eerste klas ben ik verliefd op haar (ik krijg rode oortjes als ik haar zie), we zingen elke dag een half uur psalmen en gezangen en aan het eind van de derde klas doen we beiden mee met het toneelstuk 'Roodkapje'.

Hermien is Roodkapje, Jantje Gerrits de wolf en ik ben boswachter.

Als boswachter moet ik aan het eind van het toneelstukje flink aan de bak. Ik moet eerst de buik van de wolf open snijden, dan Roodkapje bevrijden, dan een steen in de buik leggen, de boel dichtnaaien en ten slotte de wolf naar een sloot slepen en verdrinken.

Woest ben ik. Wolf Jantje Gerrits houdt zijn arm beschermend voor zijn hoofd. Hij piept: 'Juffrouw, hij doet me pijn!'

Wanneer we ouder worden, verliezen we elkaar min of meer uit het oog (zij gaat in de muziek, ik zit op voetbal), dus ik kijk er verbaasd van op dat Hermien op een zaterdagmiddag bij een voetbalwedstrijd van De Krimse Boys (DKB) komt kijken.

Wij jongens-van-de club vragen ons af voor wie zij komt. We vragen het haar. Zij zegt: 'Ik kom niet voor iemand, ik kom voor jullie allemaal. Ik ben zangeres, ik wil optreden op de DKB-disco-avond over 14 dagen!'

'Dat kan,' zeg ik, 'Daar is iedereen voor, he jongens? Tenminste wanneer je niet te duur bent'. 'Voor jou doe ik het voor niks', zegt zij!'

Dat wordt de uitdrukking van de week: voor jou doe ik het voor niks!

Hermien zingt die discoavond als de beste. Ze zingt, maar ze danst ook, ook met mij. Ik laat me niet kennen, ik heb voor die gelegenheid een strakke zwembroek aantrokken.

Wanneer Hermien met Gert Timmermans in zee gaat, houden wij jongens-van-de-club ons hart vast. Gert is 8 jaar ouder, hij is niet te vertrouwen met vrouwen, want hij heeft al twee aanklachten wegens verkrachting aan de broek.

Wanneer Hermien een keer door hem wordt gedumpte, omdat hij het met een ander houdt, steken wij jongens-van-het-dorp op de parkeerplaats van Wehkamp in Slagharen de banden van Gerts' auto lek. Met een priem uit de werkplaats van mijn vader. Het lukt met moeite, het lukt met één voorband, daarna nemen wij snel de benen.

Hun liedjes gaan erin als koek en Gert en Hermien zijn in de jaren '60 het bekendste zangduo in Nederland. Het succes stijgt hen naar het hoofd, zij plegen roofbouw op zichzelf en op elkaar. Vooral Hermien komt er slecht vanaf: ze krijgt een hartaanval en zet een punt achter haar zangcarrière en achter haar huwelijk.

Hermien en ik zien elkaar in 1997 terug op een reünie van de School met de Bijbel in De Krim. Ik vraag haar of ze nog wel eens denkt aan het toneelstukje van Roodkapje aan het eind van de derde klas. 'Ja', zegt ze: 'Toen ik het zo moeilijk had met Gert, dacht ik wel eens: waar blijft de boswachter nou?!'

Vrijdag 21 juni 2003 sterft ze en Gert Timmermans denkt dat hij er weer bij de familie hoort. Wanneer ik in de week van Hermiens begrafenis met hem in de ontvangstruimte van RTV Oost Hengelo zit, hoor ik Gert Timmermans zeggen: 'Ze hield meer van vrouwen...' 'Nee, ik mocht er niet bij zijn van mijn dochters. Blijkbaar heb ik geen recht op verdriet!' Ik vloek, ik gooi een stoel om, ik ga een luchtje gaan scheppen op de parkeerplaats.